

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15.331 van 29 augustus 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X
3. X
Gekozen woonplaats : ten kantore van X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 6 mei 2008 hebben ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoeker, luidt als volgt :

“U werd gehoord op 1 april 2008 van 9.30 uur tot 11.45 uur op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Romani machtig is.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Romazigeuner afkomstig uit Skopje en bent u Macedonisch staatsburger. Op 8 november 1994 diende u uw eerste asielaanvraag in België in. Hierin nam het Commissariaat-generaal op 23 januari 1995 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf omdat uw aanvraag ongegrond was. Daarop diende u op 11 april 1996 een tweede asielaanvraag in. Ook hierin nam het Commissariaat-generaal op 3 mei 1996 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf ditmaal omdat uw verklaringen bedrieglijk bevonden werden. Hierna werd u naar Macedonië gerepatrieerd. Korte tijd later vestigde u zich in Subotica (Servië) omdat de levensomstandigheden daar beter waren. Eind 2006 keerde u naar Macedonië terug. U verliet Macedonië

opnieuw eind 2007 en u diende op 3 januari 2008 uw derde asielaanvraag in België in. In het kader van uw derde asielaanvraag verklaarde u dat uw problemen in Subotica begonnen op het moment dat u en uw echtgenote in Macedonië waren om er officieel te huwen. Uw zoon Renato (O.V. 6.201.025) bleef achter in Subotica. Na een partijtje voetbal in april 2005 werd hij door een zekere P. – zijn voornaam herinnert u zich niet – in elkaar geslagen. Ten gevolge van deze vechtpartij werd uw zoon ongeveer een maand gehospitaliseerd. Naar aanleiding van dit incident dienden jullie klacht in bij de politie. De zaak werd ook voor een rechtbank gebracht. Dit alles veroorzaakte groot ongenoegen bij de familie P.. Zij begon jullie te bedreigen en eiste dat jullie de klacht tegen hun zoon zouden intrekken. Op een dag werden u en uw echtgenote tijdens het winkelen in elkaar geslagen door onbekenden. U vermoedde dat het leden van de familie P. waren en meldde de mishandeling aan de politie. Daar kreeg u echter te horen dat de politie bij gebrek aan concrete bewijzen niets kon doen. Aangezien de politie jullie onvoldoende kon beschermen en jullie vreesden voor jullie veiligheid, besloten jullie Servië te verlaten en naar Skopje in Macedonië terug te keren. Daar kreeg u nog een aantal dreigtelefoontjes van vader P.. Hij verweet u en u verweet hem terug. U signaleerde deze dreigtelefoontjes niet bij de politie omdat u het verleden wilde laten rusten. In december 2007 escaleerde de situatie opnieuw en werd u op de markt door onbekenden hard aangepakt. U verloor het bewustzijn en u had medische verzorging nodig. De politie kwam naar het ziekenhuis en nam er uw verklaringen af. U diende evenwel geen klacht in omdat u niet wist wie uw aanvallers waren. Een aantal dagen na dit incident kreeg u opnieuw een telefoontje van P.. Hij vertelde u dat u in de toekomst nog veel slechter behandeld zou worden. Daar u aan de efficiëntie van de Macedonische politie twijfelde, lichtte u de politie niet in over deze nieuwste ontwikkeling en besloot u het land te verlaten. Samen met uw echtgenote en kinderen kwam u naar België waar u op 3 januari 2008 asiel aanvraagde. U verklaarde niet naar Macedonië terug te kunnen keren omdat u vreest dat u en uw familie nog slechter door de familie P. behandeld zullen worden. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw licna karta (identiteitsbewijs) uitgereikt op 27 mei 2003 te Skopje, uw paspoort uitgereikt op 6 mei 2006 te Skopje, uw rijbewijs uitgereikt op 9 maart 2004 te Subotica, uw huwelijksakte uitgereikt op 25 maart 2005 te Skopje, de geboorteakte van uw dochter Pemba uitgereikt op 19 oktober 1995 te Elsene en haar paspoort uitgereikt op 24 juni 2005 te Skopje.

B. Motivering

Uit uw verklaringen en de documenten die u neerlegde blijkt dat u de Macedonische nationaliteit bezit en dat u sinds eind 2006 tot uw vlucht eind 2007 in Macedonië woonde. Bijgevolg dient in deze beslissing uw vrees ten aanzien van Macedonië beoordeeld te worden. Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Er dient immers te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin heeft u aannemelijk kunnen maken dat u in geval van een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst een dergelijke vrees voor vervolging zou dienen te koesteren noch dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Macedonië een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst kan erop gewezen worden dat u uitsluitend motieven van interpersoonlijke en privaatrechtelijke (gemeenrechtelijke) aard aanhaalde als reden om in België asiel te vragen. Zo verklaarde u dat u en uw familie problemen hadden met een zekere P. en zijn familie naar aanleiding van een voetbalincident waarbij uw zoon in Subotica betrokken was en ten gevolge van jullie klacht tegen P.. U gaf te kennen dat de problemen van u en uw echtgenote, i.e. het incident waarbij jullie tijdens het winkelen in Subotica in elkaar geslagen werden en de aanval op u op de markt in Skopje, volledig aan dit voetbalincident gelinkt waren en het gevolg waren van het feit dat de familie P. wilde dat jullie de klacht tegen hun zoon zouden intrekken. Nergens gaf u aan dat er andere motieven speelden en u verklaarde expliciet dat de enige oorzaak van uw problemen het voetbalincident was. Bovendien blijkt uit uw gehoor op het Commissariaat-generaal nergens dat andere mensen u bedreigden. Jullie hadden uitsluitend problemen met de familie P. (CGVS 3e AA, p.6; p.9-10).

Daarnaast blijkt uit niets de betrokkenheid van de/een lokale of andere overheid bij de door u uiteengezette incidenten en bij de bedreigingen geuit door de familie P. en blijkt geenszins dat u door de Servische en Macedonische autoriteiten bescherming ontzegd werd omwille van etnische, religieuze, politieke en/of andere motieven voorzien in de Vluchtelingenconventie. In Servië voerde de politie volgens uw verklaringen op correcte wijze een onderzoek en maakte u duidelijk dat de zaak zelfs voor

een rechtbank werd gebracht. U wachtte de verdere rechtsgang evenwel niet af nadat u en uw echtgenote door onbekenden geslagen werden en jullie om die reden besloten naar Macedonië terug te keren. Over de fysieke aanval in Subotica tegen u en uw echtgenote gaf u nog te kennen dat de politie niets kon doen wegens gebrek aan concrete bewijzen omdat jullie aanvallers onbekenden waren en jullie slechts konden vermoeden dat zij banden hadden met de familie P. (CGVS 3^e AA, p.5-6). Uit het voorgaande blijkt nergens een onwil van de Servische autoriteiten om u en uw familie de nodige bijstand en/of hulp te verlenen. Met betrekking tot Macedonië dient hetzelfde te worden opgemerkt. U gaf te kennen dat u de Macedonische politie niet op de hoogte bracht van de dreigtelefoontjes die u ontving van vader P. omdat u het verleden wilde laten rusten. Nadat u in Skopje op de markt geslagen werd, kwam de politie u in het ziekenhuis ondervragen, maar gezien de daders wederom onbekenden waren, kon ook hier de politie niet veel ondernemen (CGVS 3^e AA, p.8). U verklaarde in dit verband ook nog dat u de politie niet op de hoogte bracht van de dreigtelefoon die u enkele dagen nadat u op de markt in Skopje in elkaar geslagen werd ontving. U liet na dit te doen omdat de Macedonische politie volgens u niet te vertrouwen is omdat ze absoluut niet efficiënt is. U leidt dit af uit het gedrag van de politie. Volgens u is het immers zo dat mensen vaak hard door de politie aangepakt worden (CGVS 3^e AA, p.9). Deze uitleg is evenwel niet afdoende om te concluderen dat u geen of onvoldoende beroep kon/kan doen op de bescherming van de (lokale en/of hogere) autoriteiten van uw land van herkomst tegen de bedreigingen van de familie P. en dat er aldus een reëel risico op het lijden van ernstige schade voor u zou bestaan bij terugkeer naar Macedonië. In dit verband kan verwezen worden naar informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan uw administratief dossier toegevoegd werd. Uit deze informatie blijkt immers dat wangedrag van individuele politiemannen weliswaar een probleem vormt, maar dat dit probleem door de Macedonische overheid onderkend wordt en dat politieel wangedrag dan ook niet getolereerd wordt. Binnen het Macedonische Ministerie van Binnenlandse Zaken houdt de sectie PSU (Professional Standards Unit) zich voornamelijk bezig met het onderzoek van klachten over politieel wangedrag. Zo adviseerde de PSU om in 175 gevallen tegen een politieofficier een disciplinaire actie te ondernemen. Uiteindelijk werd in 87 zaken tot strafrechtelijke vervolging overgegaan en werden in totaal 49 politieofficiers veroordeeld. De PSU werkt in veel gevallen samen met het bureau van de Ombudsman. Op hem kan men een beroep doen als men meent dat zijn rechten geschonden zijn. Ten slotte kan hieraan toegevoegd worden dat de Macedonische wetgeving elke vorm van discriminatie op basis van ras en nationale, sociale of politieke gronden verbiedt en dat die wetgeving tevens voorziet in een onafhankelijke rechtspraak wat ook door de Macedonische autoriteiten gerespecteerd wordt. Zo meldt de Europese Commissie in haar Progress Report van 2006 dat er op het gebied van de rechtspraak in Macedonië serieuze vooruitgang geboekt wordt.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw licna karta, uw paspoort, uw rijbewijs en uw huwelijksakte tonen uw identiteit en uw herkomst aan, waaraan door mij niet getwijfeld wordt. De geboorteakte en het paspoort van uw dochter Pemba tonen haar identiteit en herkomst aan. Ook hieraan wordt door mij niet getwijfeld.

Ten slotte kan er nog op gewezen worden dat ik ook in het kader van de derde asielaanvraag van uw echtgenote Salije M. (O.V. 4.383.722) en in het kader van de eerste asielaanvraag van uw zoon Renato S. (O.V. 6.201.025) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heb genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekster, luidt als volgt :

“U werd gehoord op 1 april 2008 van 11.50 uur tot 12.55 uur op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Romani machtig is.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Romazigeunerin afkomstig uit Skopje en bent u Macedonisch staatsburger. Op 8 november 1994 diende u uw eerste asielaanvraag in België in. Hierin nam het Commissariaat-generaal op 23 januari 1995 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf omdat uw aanvraag ongegrond was. Daarop diende u op 11 april 1996 een tweede asielaanvraag in. Ook hierin nam het Commissariaat-generaal op 3 mei 1996 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Hierna werd u naar Macedonië gerepatriëerd. Korte tijd later vestigde u zich in

Subotica (Servië), dat u een tiental maanden voor uw derde asielaanvraag verliet om terug in Macedonië te gaan wonen. Tien maanden later zag u zich genoodzaakt om ook Macedonië te verlaten en daarop diende u op 3 januari 2008 uw derde asielaanvraag in België in. Uit uw verklaringen die u aflegde in het kader van uw derde asielaanvraag blijkt dat u uw asielmotieven volledig baseert op de motieven die uw echtgenoot Robert S. (O.V. 4.383.722) en uw zoon Renato S. (O.V. 6.201.025) aanhaalden. Zo verklaarde u dat u en uw familie in Subotica problemen kregen met de familie van de jongen die uw zoon klappen uitdeelde naar aanleiding van een conflict tijdens een voetbalmatch. Jullie dienden klacht in bij de politie. Daarop begon de familie van de jongen die uw zoon zwaar mishandelde jullie te bedreigen en eiste ze dat jullie de klacht tegen hun zoon zouden intrekken. Nadat ze u en uw echtgenoot in elkaar geslagen hadden, besloten jullie Servië te verlaten en terug te keren naar Skopje in Macedonië. Maanden later werd uw echtgenoot opnieuw hard aangepakt, vermoedelijk door familieleden van de jongen met wie uw zoon naar aanleiding van het voetbalconflict in aanvaring kwam. Na dit nieuwe incident besloten jullie Macedonië te ontvluchten en opnieuw naar België te trekken waar u op 3 januari 2008 samen met uw echtgenoot en zoon opnieuw asiel aanvroeg. U verklaarde omwille van de hierboven beschreven problemen niet naar Macedonië terug te kunnen keren. Ter staving van uw identiteit legde u uw licna karta (identiteitsbewijs) uitgereikt op 27 mei 1996 te Skopje en uw paspoort uitgereikt op 6 oktober 1999 te Skopje neer.

B. Motivering

Uit uw verklaringen en de documenten die u neerlegde blijkt dat u de Macedonische nationaliteit bezit en dat u de laatste tien maanden voor uw vertrek naar België in Macedonië woonde. Bijgevolg dient in deze beslissing uw vrees ten aanzien van Macedonië beoordeeld te worden. Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Er dient immers te worden vastgesteld dat u uw derde asielaanvraag volledig baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot Robert S. (O.V. 4.383.722). In het kader van zijn derde asielaanvraag heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen vooreerst omdat de vluchtmotieven waarop hij zich beroept geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. De door uw echtgenoot geschetste problemen met de familie P. zijn immers louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard. Tevens kon uw echtgenoot niet aannemelijk maken dat hij geen of onvoldoende beroep kon/kan doen op de bescherming van de (lokale en/of hogere) Macedonische autoriteiten tegen de bedreigingen van de familie P. en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Macedonië voor hem een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan bijgevolg ook voor u geconcludeerd worden dat de vluchtmotieven die u bij uw derde asielaanvraag aanhaalde noch aan de criteria van de Geneefse Conventie, noch aan de definitie van subsidiaire bescherming beantwoorden.

De door u neergelegde identiteitsdocumenten, i.e. uw licna karta en uw paspoort, kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Deze documenten bevestigen louter uw identiteit en uw herkomst, waaraan in deze beslissing niet getwijfeld wordt.

Ten slotte kan er nog op gewezen worden dat ik ook in het kader van de eerste asielaanvraag van uw zoon Renato S. (O.V. 6.201.025) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heb genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van derde verzoeker, luidt als volgt :

"U werd gehoord op 31 maart 2008 van 9.10 uur tot 11.25 uur op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Romani machtig is.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Romazigeuner afkomstig uit Skopje en bent u Macedonisch staatsburger. Na uw repatriëring uit België in 1996 samen met uw ouders, Robert S. en Salije M. (O.V. 4.383.722), woonde u een aantal maanden in Skopje. Daarna trok u samen met uw ouders naar Subotica (Servië) waar u tot in 2006 bleef wonen. Begin april 2005 was u aan het voetballen. Tijdens het spel werd er wat getackeld en geduwd. Onder de tegenstanders bevond zich Srdjan P.. Na

het partijtje voetbal wachtten hij en zijn oudere broer Radoslav P. u op en pakten u hard aan. Tijdens het gevecht brak uw oogkas en hierna moest u een maand in het ziekenhuis blijven. In het ziekenhuis werd u door de politie ondervraagd en uw vader diende klacht in. Na uw ziekenhuisopname werd u een eerste maal op de rechtbank van Subotica uitgenodigd. Toen werden zowel u als Radoslav P. ondervraagd. Na de ondervraging door de rechtbank eiste de familie P. dat jullie jullie klacht zouden intrekken en bedreigde zij u mondeling. Hoewel u de klacht weigerde in te trekken, bleef u uit angst zoveel mogelijk binnen. Kort nadat u en uw vader op 10 oktober 2006 voor een tweede keer opgeroepen werden om voor de rechtbank jullie verhaal uit de doeken te doen, werden uw vader en uw moeder tijdens het winkelen aangevallen en geslagen. Daardoor durfden jullie niet meer naar de rechtbank te stappen en besloten jullie eind 2006 opnieuw naar Macedonië terug te keren. Een jaar later, in december 2007, werd uw vader op de markt in Skopje bewusteloos geslagen en verloor hij een vinger. Toen vertelde hij jullie dat op een voor hem onbekende manier de familie P. aan zijn telefoonnummer geraakt was en dat hij sindsdien geregeld dreigtelefoontjes ontving. U vermoedde dat de familie P. op wraak belust was omdat u ervan uitging dat Radoslav P. uiteindelijk opgesloten werd. Nadat uw vader in elkaar geslagen werd besloten jullie dat klacht indienen geen enkele zin had, daar jullie in Servië reeds de kwalijke gevolgen van het neerleggen van een klacht aan den lijve ondervonden hadden. Uw vader werd een aantal dagen na dit incident opnieuw door de familie P. opgebeld. Hij werd opnieuw bedreigd en men zei hem dat ze jullie zouden uitroeien. Daarop verlieten jullie Macedonië en vroeg u samen met uw ouders op 3 januari 2008 in België asiel aan. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw Macedonisch paspoort uitgereikt op 13 oktober 2004 in Skopje, een bewijs dat u van 3 april 2005 tot 18 april 2005 in het ziekenhuis van Subotica opgenomen werd ten gevolge van een fractuur aan de linkeroogkas en een oproepingsbrief van de rechtbank van Subotica (d.d. 10/10/2006). Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal legde uw moeder (O.V. 4.383.722) nog uw bromfietsrijbewijs uitgereikt in Subotica op 9 november 2005 neer.

B. Motivering

Uit uw verklaringen en de documenten die u neerlegde blijkt dat u de Macedonische nationaliteit bezit en dat u sinds eind 2006 tot uw vlucht eind 2007 in Macedonië woonde. Bijgevolg dient in deze beslissing uw vrees ten aanzien van Macedonië beoordeeld te worden. Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Er dient immers opgemerkt te worden dat u in Macedonië persoonlijk geen problemen kende en dat uw vrees ten aanzien van Macedonië volledig gebaseerd is op de asielmotieven die uw vader Robert S. (O.V. 4.383.722) aanhaalde (CGVS, p.9). In het kader van zijn derde asielaanvraag heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat de vluchtmotieven waarop hij zich beroept geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. De door uw vader geschetste problemen met de familie P. zijn immers louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard. Tevens kon uw vader niet aannemelijk maken dat hij geen of onvoldoende beroep kon/kan doen op de bescherming van de (lokale en/of hogere) Macedonische autoriteiten tegen de bedreigingen van de familie P. en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Macedonië voor hem een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan bijgevolg ook voor u geconcludeerd worden dat de vluchtmotieven die u bij uw asielaanvraag aanhaalde noch aan de criteria van de Geneefse Conventie, noch aan de definitie van subsidiaire bescherming beantwoorden.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw paspoort en uw rijbewijs tonen uw identiteit en uw herkomst aan, waaraan door mij niet getwijfeld wordt. Het ziekenhuisdocument bewijst dat u inderdaad ten gevolge van een oogfractuur in het ziekenhuis opgenomen werd en de convocatie wijst erop dat u door de rechtbank van Subotica opgeroepen werd. Hieraan wordt door mij evenmin getwijfeld.

Ten slotte kan er nog op gewezen worden dat ik ook in het kader van de derde asielaanvraag van uw moeder Salije M. (O.V. 4.383.722) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heb genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel roepen verzoekers de schending in van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers betogen in een eerste middelonderdeel dat niet betwist kan worden dat Roma-zigeuners in Macedonië en Servië vaak op een mensonwaardige wijze behandeld worden, dat zij het slachtoffer zijn van voortdurende discriminaties, soms zelfs van geweldplegingen, en dit door de lokale administraties, de schoolinstellingen, de medische diensten en de plaatselijke bevolking in het algemeen, dat zij qua opleiding, tewerkstelling, woongelegenheid en medische zorgen worden gediscrimineerd in vergelijking met Macedonische of Servische staatsburgers en dat hun kinderen in het onderwijs niet dezelfde kansen krijgen als andere kinderen. Verzoekers stellen dat zij omwille van hun Roma-afkomst werden gediscrimineerd en geslagen. Dat deze discriminatie in veel gevallen uitgaat van de lokale bevolking en niet van de overheden, doet volgens hen weinig terzake. Als de overheid niet kan (of wil) instaan voor een voldoende bescherming en een evenwaardige behandeling van de Roma-zigeuners, kan terecht afgeleid worden dat zij het slachtoffer zijn van een vervolging in de zin van het Verdrag van Genève. *“Door dit niet aan te nemen heeft het C.G.V.S. zich kennelijk onredelijk opgesteld, en werden de beslissingen gebaseerd op motieven die deze beslissingen niet kunnen dragen”*, zo besluiten zij.

In een tweede middelonderdeel betogen verzoekers dat er talloze gevallen zijn van politieel wangedrag, en dat er slechts in een héél beperkt aantal gevallen opgetreden wordt. Uit de cijfers vermeld in de bestreden beslissingen blijkt dat er in totaal 49 politieofficieren veroordeeld werden. Als men in overweging neemt dat het om duizenden gevallen gaat, blijven verreweg de meeste gevallen ongestraft. Verzoekers menen dan ook dat hen niet ten kwade geduid kan worden dat zij hun twijfels hadden bij de onkreukbaarheid en de efficiëntie van de Macedonische politie, en op bepaalde ogenblikken verkozen geen klacht in te dienen teneinde het gevaar niet te lopen het slachtoffer te worden én van politieel wangedrag én van represailles van de persoon/personen tegen wie zij klacht zouden indienen.

In een derde middelonderdeel menen verzoekers recht te hebben op subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien niet ernstig betwist kan worden dat Roma-zigeuners in Servië en Macedonië omwille van hun afkomst gediscrimineerd worden.

2.2. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (R.v.St., nr. 82.301, 20 september 1999). Verzoekers tonen geenszins aan dat dit in casu het geval is, zodat het middel in zoverre niet gegrond is.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4.1. Verzoekers ontkennen niet dat zij de Macedonische nationaliteit bezitten, en evenmin dat zij na de problemen in Servië terugkeerden naar Macedonië, zodat hun asielaanvraag moet worden beoordeeld in functie van hun nationaliteit en een verwijzing naar de situatie in Servië niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.4.2. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekers, voor hun terugkeer naar Macedonië, in Servië verwikkeld waren in een gerechtelijke procedure naar aanleiding van een incident waarbij hun zoon werd geslagen door iemand van de familie P., dat deze problemen voortzetting kenden in Macedonië en dat zowel eerste verzoeker als zijn echtgenote en hun

zoon uitdrukkelijk verklaarden dat zij enkel problemen hadden met de familie P., geen andere. Niettegenstaande uit de stukken van het administratief dossier kan worden afgeleid dat sociale discriminatie tegen etnische minderheden, in het bijzonder Roma, – in strijd met de aldaar bestaande wetgeving – een probleem blijft in Macedonië, blijkt dat verzoekers nooit eerder melding hebben gemaakt van discriminatie ten aanzien van hun persoon zodat hun verklaring in hun verzoekschrift dat zij herhaaldelijk werden gediscrimineerd geen steek houdt. Aangezien elke aanvraag tot toekenning van de vluchtelingenstatus individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees heeft voor een persoonlijke en systematische vervolging, is een loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet voldoende. De aanvragers dienen de link te leggen tussen de algemene toestand en hun persoonlijke situatie, hetgeen zij niet doen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich houdt overigens geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. De discriminatie moet dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt (R.v.St., nr. 93.571, 27 februari 2001). Verzoekers, die zoals hiervoor gesteld uitdrukkelijk verklaarden dat zij geen andere problemen hadden dan deze met de familie P., maken niet aannemelijk dat een algemene toestand van discriminatie in hun land moet worden gelijkgesteld met een vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. De verwerende partij kan derhalve worden gevolgd waar zij stelt dat de problemen zich situeren op interpersoonlijk en gemeenrechtelijk vlak, om de redenen uiteengezet in de bestreden beslissing en verzoekers' argument dat hun asielrelaas moet worden gekaderd in een ruimer perspectief, met name dat van de situatie van de Roma in het algemeen, situatie die moet leiden tot de toekenning van de vluchtelingenstatus kan derhalve niet worden bijgetreden. Dit klemmt des te meer nu uit hetgeen hierna wordt uiteengezet zal komen vast te staan dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij ingevolge hun origine geen beroep konden doen op de bescherming van de autoriteiten in hun land van herkomst.

2.4.2. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Een asielzoeker moet derhalve aannemelijk maken dat hij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en, indien dat niet het geval is, aannemelijk maken om welke reden hij geen beroep deed op de nationale autoriteiten. Verzoekers betwisten het gestelde in de bestreden beslissingen niet dat uit niets de betrokkenheid van de lokale of een andere overheid blijkt. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekers de Macedonische politie niet op de hoogte brachten van de dreigtelefoons voorafgaand aan het incident waarvan eerste verzoeker het slachtoffer zou zijn geworden, dat de politie ter plekke kwam vlak na het incident maar eerste verzoeker geen klacht indiende omdat hij niet wist wie zijn aanvaller was (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, administratief dossier stuk 3, p. 8) en dat nadien, toen eerste verzoeker andermaal een dreigtelefoon kreeg van P., met de mededeling dat alles nog erger zou worden, verzoekers opnieuw geen contact namen met de politie. Het herhaalde verzuim van verzoekers om de politie te contacteren toont geenszins aan dat de autoriteiten in hun land van herkomst onwillig of niet bij machte zouden zijn om hen de nodige bescherming te verlenen. Immers kunnen de autoriteiten niet optreden indien zij niet op de hoogte worden gebracht van mogelijke criminele feiten. Het argument dat het vaak zo is dat de mensen hard door de politie worden aangepakt kan in casu niet dienstig worden aangevoerd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat wangedrag van individuele politiemannen weliswaar een probleem vormt in Macedonië, doch evenzeer dat het door de overheid wordt erkend en niet wordt getolereerd, hetgeen reeds resulteerde in strafrechtelijke

vervolgingen en de veroordeling van 49 politieofficieren. Verzoekers argument dat de meeste gevallen evenwel onbestraft blijven is een blote bewering die niet wordt ondersteund door concrete informatie afkomstig van objectieve bronnen, en is dan ook niet van aard om de in de stukken van het administratief dossier omschreven vooruitgang terzake in een ander daglicht te stellen. Dit klemmt des te meer nu verzoekers geen enkele melding hebben gemaakt van enig probleem met de politie, ook niet toen die vlak na het incident op de markt in het ziekenhuis kwam waar eerste verzoeker werd opgenomen. Met diens verklaring dat de politie toen zou hebben gezegd “dat ze niets konden doen omdat het een ander land was” (ibid., p. 8) wordt noch onwil, noch discriminatie jegens verzoekers aangetoond. Bovendien verklaarde tweede verzoekster dat de politie niets kon doen omdat het om onbekenden ging (gehoorverslag tweede verzoekster, administratief dossier stuk 3B, p. 5), zodat het alleszins niet aannemelijk is dat eerste verzoeker, toen hij later opnieuw een dreigtelefoon kreeg van P., geen contact nam met de politie. Ten slotte, waar verzoekers voorts stellen geen klacht te hebben ingediend omdat zij de represailles vreesden van de personen tegen wie zij klacht zouden indienen, is de Raad van oordeel dat het precies de taak is van de politie om burgers tegen dergelijke acties te beschermen.

2.4.3. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij genoegzaam tot de conclusie komt, enerzijds dat verzoekers’ problemen zich situeren in de interpersoonlijke gemeenrechtelijke sfeer en geen verband houden met de criteria van de Conventie van Genève, en anderzijds dat zij niet hebben aangetoond dat zij zich niet op de plaatselijke bescherming zouden kunnen beroepen, zoals dat is vereist zowel voor wat betreft de toekenning van de vluchtelingenstatus als voor wat betreft het verlenen van de subsidiaire bescherming (cfr. 2.4.2.). Het middel is niet gegrond. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria als bepaald in de vluchtelingendefinitie, en evenmin dat hen de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 29 augustus 2008 door:

mevr. A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
--------------------	--

mevr. J. GHEYLE,	toegevoegd griffier.
------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE.

A WIJNANTS.